Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 20. Den 15de Juli 1893. 42de Aargang.

Tale af Ældste Joseph Christiansen,

holdt i de Sidste-Dages Helliges Forsamlingslokale, Krystalgade Nr. 24, Kjøbenhavn, Søndag den 7de Maj 1893.

Kjære Forsamlede, Søskende og Venner! Idet jeg fremstaar for at tale til Eder, føler jeg dybt min store Ringhed til at indtage en saa ansvarsfuld Plads som denne for at omtale Evangeliets Principer og prøve paa at belære mine Medmennesker angaaende Frelsningsplanen; men stolende paa Guds Hjælp, den Helligaands Bistand og de Tilstedeværendes Tro og Forbønner for mig haaber jeg at være i Stand til at sige Noget, som kan tjene os til gjensidig Nytte.

Vi, som have annammet Guds Søns Evangelium, have i Sandhed stor Grund til at glæde og fryde os over det store Privilegium, at vi leve paa en Tid, da Gud har gjengivet sine herlige og frelsende Principer til sine Børn, Menneskene, og over, at Herren har aabnet vor Forstand, saa vi kunne fatte, og rørt ved vor Sjæls Øjne, saa vi kunne se det Lys, som kommer ovenfra.

Blandt de mange Befalinger, som Herren har givet sine Børn, er denne, at de skulle forsamles ofte, og i Særdeleshed paa Herrens Dag, for at blive belærte om deres Pligter mod hverandre og mod deres Skaber. Det er mig en Glæde at se saa Mange, som interessere sig for Sandheden og bevise deres Interesse ved at komme til Forsamling. Jeg er overbevist om, at de Timer, vi tilbringe sammen i Guds-dyrkelse, ere de lykkeligste i vort Liv, og Erfaringen har vist, at de, som ere flittige til at besøge deres Forsamlinger, ere i Besiddelse af aandeligt Liv og aandelige Kræfter i højere Grad end de Lunkne og Ligegyldige, og i Reglen er det de Førstnævnte, som, naar Omstændighederne fordre det, ere parate og villige til at skjænke deres Tid og Midler for Guds Værks Fremme samt til selv at gjøre store personlige Opofrelser ved at virke i Evangeliets Tjeneste.

Naar vi samles for at dyrke Gud, blive vi opbyggede i vor hellige Tro og drage fra den uudtømmelige God-

heds Kilde den aandelige Føde, som er lige saa nødvendig for vort aandelige Vel, som Mad er for vort timelige. Herren har lovet, at dersom vi efterkomme denne hans Befaling, skulle vi modtage den Kraft og aandelige Styrke, som det er saa nødvendigt for os at være i Besiddelse af, for at vi kunne være i Stand til at overvinde alle de Svagheder og Skrøbeligheder, som vi af Naturen ere tilbøjelige til at give efter for, og til at modstaa alle de Prøver og Gjenvordigheder, som møde os fra Dag til Dag.

Vi kunne være forvissede om, at den Sidste-Dages Hellig, som i længere Tid udebliver fra de Helliges Forsamlinger, hvor Lejlighed gives ham til at mødes med dem i Gudsdyrkelse, vil tiltage i Ligegyldighed overfor sin Religion, idet han forsømmer den ene Pligt efter den anden; Interessen for Sandhedens Sag forsvinder efterhaanden; hvor der før var Lys, indtræder Mørke; Haabet tager Vinger, og Troen trives ikke længere, eftersom den ikke plejes; i Stedet for med Glæde at gaa Fremtiden imøde og at have en fast Overbevisning om at indgaa til et bedre Liv, naar dette er endt, vaander han sig i Fortvivlelse eller fremturer i Synd, indtil sluttelig hans aandelige Liv udslukkes.

Lad os derfor, kjære Brødre og Søstre, tage os i Agt, saa at vi ikke falde i nogen af de mange Snarer, som den Onde stiller for os; lad os være aarvaagne og altid staa paa Vagt, thi Mørkhedens Fyrste gaar omkring som en brølende Løve, søgende dem, han kan opsluge.

Evangeliet er mere værd end al Verdens Rigdom; verdsligt Gods er for Intet at regne mod evigt Liv. Naar vi forlade denne Verden og afslutte dette Liv, kunne vi ikke tage Noget med os af alt det verdslige Gods, vi mulig ere i Besiddelse af; men de, som have annammet Evangeliet, og som have levet efter dets Forskrifter, ere anderledes stillede; de ere i Besiddelse af Noget, der følger dem hinsides Graven, og som ikke kan frataget dem gjennem Evighedernes Evigheder. Dersom de i dette Liv efter bedste Evne have søgt at afstaa fra Synd og Verdens Daarligheder og i det Hele taget opofret sig for Guds Sag og for at gjøre hans Vilje, ville de modtage deres Belønning derfor, naar Herren „skal betale hver efter hans Gjerninger."

Den Lære, at Gjerninger ere nødvendige for at sikre En Frelse i Guds Rige, er ikke almindelig blandt Verdens Mennesker; de ere af den Anskuelse, at Troen alene er tilstrækkelig til Frelse. Vi, de Sidste-Dages Hellige, paastaa imidlertid, at Gjerninger ere absolut nødvendige og maa følge Troen, for at Menneskene kunne opnaa Frelse; og vi støtte denne vor Paastand paa Jesu og Apostlenes Lære, som den er optegnet i den hellige Skrift. Frelseren siger udtrykkelig: „Ikke Enhver, som siger til mig: Herre, Herre! skal indgaa i Himmeriges Rige, men den, som gjør min Faders Vilje, som er i Himlene." Apostelen Paulus siger, at Gud, hos hvem der ingen Persons Anseelse er, skal give „den, som ved Bestandighed i god Gjerning søger Ære og Hæder og Uforkrænkelighed, et evigt Liv; men de, som ere gjenstridige og ikke lyde Sandhed, men adlyde Uretfærdighed, skulle vorde Ugunst og Vrede." Disse og mange andre Skriftsteder bevise tydeligt, at Meget beror paa Mennesket selv, enten det lever saaledes, at det kan neddrage en retfærdig Guds Yndest og Velbehag over sig, eller saaledes, at det skal høste „Ugunst og Vrede."

Dersom Menneskene kunde fatte og

forstaa deres himmelske Faders Hensigter med dem, vilde de være Herren taknemmelige for, at det er bleven dem forundt at leve paa Jorden paa en Tid, da Gud har aabenbaret sig for sine Tjenere; og dersom Menneskene vilde lytte til Guds Bud og Befalinger, vilde disse være Midler til at lede dem fremad paa Saliggjørelsens Bane.

Vi sige, at Herren har oprettet sin Kirke paa Jorden i disse vore Dage formedelst Aabenbaring; men Verden vil ikke tro det. Denne Lære, at Gud vil aabenbare sig nu i vore Dage, er aldeles uforstaaelig for Verdens Mennesker i Almindelighed. De ville maaske indrømme, at Gud aabenbarede sig personlig eller ved Engles Betjening for Adam og Eva, vore første Forældre, ja endog for Kain — en Morder; for Enoch, som han lærte og vandrede med 300 Aar; for Noah, som prædikede Omvendelsens Evangelium 120 Aar, og hvem Herren befalede at bygge en Ark, hvori de, som troede hans Prædiken, skulde frelses, medens Gud vilde ødelægge de Gjenstridige; for Abraham, de Troendes Fader, og for Isak og Jakob, hvilke Alle modtoge herlige Forjættelser for deres Trofasthed; for Moses, som førte Israels Børn ud af Ægyptens Trældom, samt for de andre Profeter, som Bibelen indeholder Beretning om; ja, de ville maaske endog indrømme, at Aabenbaring gaves til Zacharias, Johannes den Døbers Fader; til Jomfru Marie, Frelserens Moder; til Guds Søn, Jesus Kristus, Verdens Forløser, og at denne aabenbarede sig for Paulus, som blev slagen med Blindhed, da han var paa Vejen til Damaskus for at forfølge de Hellige, samt at Johannes modtog himmelsk Aabenbaring, da han var paa Øen Patmos; men de ville ikke indrømme, at Gud vil tilkjendegive sin Vilje ved Aabenbaring nu som for, endskjøndt der i alle de Beretninger, vi have i den hellige Skrift, ikke findes Noget, som tyder paa, at Herren vedblivende skulde forholde sig stum overfor Menneskene; uagtet Profeten Amos udtrykkelig siger: „Den Herre, Herre, gjør ikke Noget, uden at han har aabenbaret sin Hemmelighed for sine Tjenere, Profeterne," sige dog de saakaldte og selvvalgte „Ordets Tjenere" i vore Dage, at Herren ikke vil aabenbare sig mere, at Aabenbaring ikke længere er nodvendig, og at den hellige Skrift indeholder Alt, hvad der er nodvendigt til Menneskenes Frelse, hvis de blot ville tro og erkjende, at Jesus er Kristus, Verdens Frelser.

De Sidste-Dages Helliges Anskuelser ere stik modsatte de foranførte; vi tro, at Aabenbaring fra Himmelen er en absolut Nødvendighed, naar som helst Gud har en Uddeling paa Jorden; endskjønt vi tilfulde tro paa Bibelen og ere forvissede om, at den indeholder mange herlige Sandheder, tro vi dog, at den ikke indeholder Alt, hvad der er nødvendigt til at frelse Menneskene i alle Tidsaldre, og endelig tro vi, at Troen uden Gjerninger er død.

Vi paastaa nemlig, at de Aabenbaringer, Belærelser, Bud og Befalinger, som Herren har givet Menneskene gjennem sine Tjenere een Gang eller ved een Lejlighed i een Tidsalder, ikke altid eller nødvendigvis ere anvendelige paa Menneskene i enhver følgende Tidsalder, eller at de egne sig til Efterlevelse for enhver Tid. Lad os tage et Par Eksempler: Herrens Befaling til Noah, at han skulde bygge en Ark, hvori de Troende paa hans Tid skulde frelses, var ikke bindende for Moses, da han blev kaldt til at føre Israels Børn ud af Ægypten. De Bud og Befalinger, som Herren fra Tid til anden gav

Moses, passede ikke alle for dem, som kom efter ham; de Aabenbaringer og Tilkjendegivelser, som Frelseren modtog, vare ikke tilstrækkelige for hans Apostle —

(Her blev Taleren afbrudt ved, at en Mand i Forsamlingen raabte: „Hvilke djævelske Lærdomme!" Man forsøgte at berolige Afbryderen, og det blev betydet ham, at han enten maatte være rolig eller ogsaa forlade Lokalet; dette vilde han dog ikke, hvorpaa en anden fremmed Herre uden Anmodning rejste sig og bogstavelig talt bar den umedgjørlige Fredsforstyrrer ud af Salen.)

Taleren fortsatte derefter: — Det var nødvendigt, at Herren aabenbarede sig for dem for at belære dem om deres Pligter.

Profeten Esaias siger: „Se, Herrens Haand er ikke forkortet, at han ikke kunde frelse, og hans Øre er ikke tunghørende, at han ikke kunde høre; men Eders Misgjerninger gjøre Skilsmisse imellem Eder og imellem Eders Gud; og Eders Synder gjøre, at han skjuler Ansigtet for Eder, saa at han ikke hører." Menneskenes Ugudelighed er netop Aarsagen til, at Herrens Røst har været forstummet i saa mange Hundrede Aar. De Ugudelige dræbte Frelseren, de forfulgte og udryddede hans Apostle og de Hellige, dem, som annammede hans Evangelium paa den Tid, Jesus levede; den samme onde Magt gjør sig gjældende blandt Menneskenes Børn, naar som helst der er Nogen af dem, som føler Trang til Omvendelse og til at dyrke den eneste sande Gud.

Daniel profeterede, at der skulde komme en Tid, da Himmelens Gud vilde oprette et Rige, som i al Evighed ikke skulde forgaa; og Aabenbareren Johannes siger: „Og jeg saa en anden Engel flyve midt igjennem Himmelen, som havde et evigt Evangelium at forkynde dem, som bo paa Jorden, og alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk."

Vi, de Sidste-Dages Hellige, bære det Vidnesbyrd, at denne Profeten Daniels Profeti er gaaet i Opfyldelse, og at denne Engel, som Johannes den Aabenbarer omtaler, er kommen til Jorden og har gjengivet Guds Søns evige Evangelium, ja, at Gud Fader og hans Søn, Jesus Kristus, have aabenbaret sig for Mennesker i Kjødet i vore Dage.

Verdens Mennesker i Almindelighed kunne ikke tro eller begribe dette, men det gjør Intet til Sagen; vi vide, at det er sandt, fordi vi have annammet Lærdommen; og vore Missionærer ere udsendte i Verden for at forkynde dette Evangelium, naar Lejlighed gives dem, for „alle Slægter og Stammer og Tungemaal og Folk." De lære Jesu Ord, naar han siger: „Min Lærdom er ikke min, men hans, som mig udsendte. Dersom Nogen vil gjøre hans Vilje, han skal kjende, om Lærdommen er af Gud, eller jeg taler af mig selv."

Dette Løfte gjælder Alle og Enhver, som vil vise Lydighed mod Guds Bud og Love og annamme hans Søns Evangelium.

At Herren vil velsigne Enhver, som i Oprigtighed søger at finde den rette Vej til Frelse og Ophøjelse i Guds Rige, er min Bøn i Jesu Navn. Amen!

Aandens Udødelighed.

Af C. C. A. Christensen.

(Fortsat fra Side 303.)

Vi ville nu lidt nøjere lægge Mærke til de Udtryk, som Bibelen lader Skaberen bruge. „Gud sagde: Lader os gjøre et Menneske i vort Billede og efter vor Lignelse," „og han skabte dem i Guds Billede; Mand og Kvinde skabte han dem." Hvem talte Skaberen til som sin Medhjælper i det store Værk, han stod i Begreb med at udføre? Var der mere end eet af disse ophøjede Væsener — mere end een guddommelig Person, i hvis Billede Mennesket blev skabt, da Gud skabte to — i mange Henseender forskjellige — Væsener, nemlig Mand og Kvinde? De to Kjøn ere Vidner indtil denne Dag, at dette virkelig var Tilfældet, thi neppe vil Nogen sige, at Kvinden ikke er skabt i Guds Billede, eller nægte, at hun i det Mindste lige saa godt bevarer sin Værdighed som Menneske og Guddommens Repræsentant paa Jorden som Manden. Enhver, som kjender Nutidens Folkeliv, maa indrømme hende dette.

Jesus Kristus, som er Verdens Frelser, lærte sine Disciple at bede til „vor Fader, Du, som bor i Himlen," men kan Nogen tænke sig en Fader uden ogsaa at maatte tænke sig en Moder? — Træffende slaar derfor Zions inspirerede Digterinde Tonen an, naar hun synger:

„O, min Fader, Du mig lærte
Ved Din Aand at kalde saa,
Men for Kundskabsnoglen skjænktes,
Grunden hertil dunkel laa.
Har jeg ikkun hist en Fader?
Hør, Fornufts og Sandheds Svar
Giver mig forvist tilkjende,
At jeg der en Moder har."

En himmelsk Fader indbefatter absolut Begrebet om en himmelsk Moder, og da vi Mennesker kaldes Guds Børn, er Familjeforholdet derved gjort fuldkommen klart og forstaaeligt. Jesus Kristus kaldes „Guds Søn," „den Førstefødte af mange Brødre." Paulus siger, at vi ere „Guds Slægt," og Jesus lærte os at kalde Gud „vor Fader," medens Salmisten David lader denne vor Fader sige om Kristus: „Du er min Søn, jeg fødte Dig i Dag," og Paulus stadfæster dette Begreb. (Heb. 1, 5. 6.) Endvidere siger han: „Have vi tilmed haft vore kjødelige Fædre til Optugtere og bevaret Frygt for dem, skulle vi da ikke meget mere være Aandernes Fader underdanige og leve? Thi hine revsede os for faa Dage, efter deres Tykke, men han revser os til Nytte, paa det vi skulle blive delagtige i hans Herlighed." (Heb. 12, 9. 10.)

Idet Gud taler til Job og viser ham hans indskrænkede Dømmekraft, og hvor uskikket han var til at gaa i Rette med sin Skaber, siger han: „Hvor var Du, der jeg grundfæstede Jorden? Forkynd det, hvis Du har Indsigt. Hvo har sat dens Maal? Du ved det vel? Eller hvo udstrakte Snoren over den? Hvorpaa ere dens Piller nedsænkede, eller hvo har lagt dens Hjørnesten, der Morgenstjerner sang tilhobe, og alle Guds Børn raabte af Glæde?" (Job. 38, 4.—7.) Her taler Skriften om alle Guds Børn som værende tilstede, da Jordens Hjørnesten blev lagt, eller med andre Ord, for at tydeliggjøre den billedlige Talemaade, da der blev gjort en Begyndelse til denne

Jords Skabelse. De vare ikke alene tilstede, men de glædede sig ved denne Lejlighed og vare derfor begavede med Forstand og Tænkeevne, uden hvilke de ikke kunde glæde sig.

Vi ville dog endnu nøjere undersøge den hellige Skrift, om hvilken Jesus sagde: „I ransage Skrifterne, fordi I mene i dem at have et evigt Liv; og disse er det, som vidne om mig." Jesus beder til sin himmelske Fader saaledes: „Fader! Timen er kommen; herliggjør Din Søn, at ogsaa Din Søn maa herliggjøre Dig; ligesom Du har givet ham Magt over alt Kjød, paa det han maa give alle dem, som Du har givet ham, et evigt Liv."

Endvidere siger Jesus: „Men dette er det evige Liv, at de kjende Dig, den eneste sande Gud, og den, Du udsendte, Jesus Kristus. Jeg har herliggjort Dig paa Jorden; jeg har fuldkommet den Gjerning, som Du har givet mig at gjøre; herliggjør Du mig og nu, Fader, hos Dig selv med den Herlighed, som jeg havde hos Dig, før Verden var. Fader, jeg vil, at de, som Du har givet mig, skulle og være hos mig, hvor jeg er, at de maa skue min Herlighed, som Du har givet mig; thi Du har elsket mig, førend Verdens Grundvold blev lagt." (Joh. 17, 1.—3. og 24.) Af dette fremgaar det tydeligt, at skjøndt Jesu Kristi Fader kaldes den eneste sande Gud, saa var dog Jesus selv som en anden Person og et særskilt Fornuftvæsen hos Faderen og havde Herlighed hos ham, førend Verdens Grundvold blev lagt, og det fremgaar tillige, at han paa den Tid var elsket af sin Fader og var den Førstefødte af mange Brødre, som tilligemed ham vare tilstede paa den Tid, da Jordens Hjørnesten blev lagt, da Morgenstjerner sang tillige, og alle Guds Børn raabte af Glæde.* Der var følgelig et stort Antal af Guds Sønner og Døtre tilstede.

Ved Jesus Kristus blev denne Verden skabt. Paulus siger, at Gud skabte alle Ting ved Jesus Kristus. (Eph. 3, 9. og Heb. 1, 2.) Han var i Følge Pauli Forklaring den usynlige Guds Billede, al Skabningens Førstefødte; thi ved ham ere alle Ting skabte, de i Himlene og de paa Jorden, de synlige og usynlige, være sig Troner eller Herredømmer eller Fyrstendømmer eller Magter, alle Ting ere skabte ved ham." (Col. 1, 15.—17.) Han var saaledes den Førstefødte af mange Brødre. (Rom. 8, 29.) Han kaldes det Guds Lam, som var slagtet fra Verdens Begyndelse. (Aab. 13.) Ved denne vor ældre Broder organiseredes saaledes vor Verden, idet han, som kaldes „Ordet," bød — og Elementerne adløde. Da han i sit Kjøds Dage en Gang stillede en Storm paa Søen, forundrede Disciplene sig derover og sagde: „Hvo er dog denne, at baade Vejrene og Søen ere ham lydige?" Han tilkjendegav dem her, skjøndt i en ringere Grad, den Magt, som han besad i Begyndelsen hos sin himmelske Fader.

Aanderne, blandt hvilke Jesus var den Førstefødte, vare i Besiddelse af Dømmekraft og Vilje, saa vel som Evne til at sætte Viljen i Virksomhed, eller med andre Ord, de vare i Stand til at vælge eller forkaste, handle eller forholde sig passive, ligesom de kunne nu i deres dødelige Tabernakler. Der var derfor stor Forskjel paa Aandernes Karakter saa vel som paa deres Alder og sandsynligvis ogsaa paa deres Udseende. Denne Forskjel i Fatteevne, Tænkemaade og Virksomhed er tildels Aarsag til den store Forskjel i Omstændigheder, som Aanderne i dette Liv ere underkastede. Uden en saadan Grund vilde Gud synes uretfærdig i sin Handle-

maade mod Menneskene, idet vi se, at Nogle ere begunstigede med alle Livets Goder fra Vuggen til Graven, medens Andre derimod henslæbe deres hele Liv som en uafbrudt Række af Sorg og Lidelser uden nogen tilsyneladende Skyld eller Fortjeneste fra deres Side. Da Jesus helbredte den Blindfødte, spurgte Disciplene ham: „Mester! hvo har syndet, denne eller hans Forældre, at han er blind født?" (Joh. 9, 2.) Det vil let forstaas, at Disciplene ansaa det muligt for et Menneske at synde, forinden han blev født, og af Jesu ligefremme Svar vil det ogsaa kunne ses, at han ikke ansaa denne deres Tro paa Menneskets Forudtilværelse og Handleevne for en Vildfarelse, men simpelt hen erklærede, at „hverken denne eller hans Forældre havde syndet" i deres forrige aandelige Tilstand og derfor ikke som en Følge deraf havde bragt den Blindfødte i denne sørgelige Tilstand. Apostelen Peter siger, at „Gud ikke sparede de Engle (eller Aander), som syndede, men nedstyrtede dem til Helvede og overantvortede dem i Mørkets Lænker, at forvares til Dommen." (2. Pet. 2, 4.)

Ligesom saaledes en Del Aander maatte lide Straf for visse Handlinger, som de havde udført, inden de fik jordiske Tabernakler, saaledes finde vi ogsaa Beviser for, at andre Aander vare udsete og beskikkede til at nyde visse Fortrin eller indtage visse ansvarsfulde Stillinger i det jordiske dødelige Liv som en Følge af deres Tro og Oprigtighed i deres første aandelige Tilværelse, inden de kom her. Først og fremmest ville vi fremhæve som Eksempel Jesus, vor ældre Broder. Naar Faderen „indfører den Førstefødte i Jorderiget, siger han: og alle Guds Engle skulle tilbede ham. Om Englene hedder det: han bruger sine Engle som Vinde og sine Tjenere som Ildslue; men til Sønnen: Din Trone, o Gud! staar i al Evighed, Retvishedens Spir er Dit Riges Spir. Du elskede Retfærdighed og hadede Uret, derfor har Gud, Din Gud, salvet Dig med Glædens Olje fremfor Dine Medbrødre." (Heb. 1, 5.—9.) Det var af denne Grund at vor ældre Broder blev udkaaret til at være Verdens Frelser. Planen blev fremlagt og antagen af Gud; men en Del Aander gjorde Oprør under Ledelse af Lucifer, Morgenrødens Søn, og det var disse, som syndede i deres første Prøvestand og, som Apostelen Peter siger, „bleve nedstyrtede til Helvede." Derved fremkom Djævelen og hans Engle, og man træffer Tusinde Tilfælde i vor jordiske Erfaring, hvor det samme djævelske Fortvivlelsens Had mod de mere Lykkelige lægges for Dagen og dermed illustrerer Aarsagen til det første store Syndefald i Himlen. De skrækkelige Følger af den misbrugte Handlefrihed vise sig her i denne saa vel som i den forrige Tilværelse, da vi som Aander boede hos Gud, inden Jordens Grundvold blev lagt.

(Fortsættes.)

Tankesprog. Det er ikke selve Gjerningen, vi skulle bedømme, men det Motiv, der leder den.

— Et stille Ønske for Andres Vel er en Bøn.

— Slemme Erfaringer ere kun til at beklage, naar de ikke tillige have været gode Lektioner.

Den 15de Juli 1893.

Faste og Bøn.

Da Jesus udsendte sine Disciple i Verden for at prædike Evangeliet, gav han dem den samme Magt, som han var i Besiddelse af, til at uddrive onde Aander; men alligevel læse vi i Mark. 9de Kap., at der fandtes et Slags onde Aander, som Disciplene ikke kunde uddrive paa Grund af deres ringe Tro, og at det Menneske, som var besat af den onde Magt, maatte føres til Jesus for at blive befriet fra den. Da Disciplene spurgte Jesus om Aarsagen til, at de ikke kunde uddrive den onde Aand, fik de til Svar: „Dette Slags kan ikke fare ud ved Noget uden ved Bøn og Faste." (Mark. 9, 29.)

Vi have mange yderligere Beviser paa, at Bøn forenet med Faste tilvejebringer en større Magt, og at en Forening af disse neddrager en mægtigere Fylde af Guds Kraft, end det vilde være muligt for os at opnaa ved Bøn eller ved Faste alene.

De saakaldte Kristne i vor Tid kunne ikke fatte denne Lære, hvorfor de selvfølgelig heller ikke sætte den i Udførelse; men alligevel tilhører den de Principper, der udgjøre den store Frelsningsplan, som blev bestemt, før Verden blev dannet, og derfor burde den overholdes af alle Kristne.

Dersom de Sidste-Dages Hellige ønske at komme i Besiddelse af Kraft til at modstaa de onde Aanders Indflydelse og til at blive befriede fra deres fordærvelige Indtryk, burde de faste og bede, indtil de erholde den nødvendige Kraft dertil, thi kun paa denne Maade kunne vi overvinde alle de Planer, som Djævelen lægger for at kuldkaste vor Tro.

Lad os betragte Jesus, vor ældre Broder, og se, hvorledes han efter sin Daab blev fristet af Djævelen; men efter at Jesus havde fastet fyrretyve Dage og fyrretyve Nætter og anraabt Faderen i alvorlig Bøn, fik han Styrke til at gjennemgaa Prøvelsen, og den onde Magt maatte vige bort fra ham. En Faste paa nogle faa Timer, som vi i Regelen holde, er ikke altid tilstrækkelig; der fordres undertiden, at vi faste i længere Tid for at opnaa det forønskede Resultat. Vi burde lære og forstaa, at naar vi fristes, saa at vi tilsyneladende ikke kunne undgaa den Ondes Magt, skulde vi faste og bede, indtil vor Bøn og vort Offer bliver antaget af Naadens Herre, som vil hjælpe Enhver, der i Oprigtighed ansøger ham om Bistand.

Faste og Bøn ere ikke alene nødvendige for dem, som bære det hellige Præstedømme, og som udføre Evangeliets Ordinanser, men de ere lige saa nødvendige for alle Guds Børn og burde ikke forsømmes af dem hverken i Prøvelsens eller i Medgangens Dage.

Dersom vi ønske at modtage nogen af Evangeliets Velsignelser, bør vi ogsaa være villige til at efterkomme de Forskrifter, af hvis Overholdelse de ere afhængige, og derved bevise vor Fader i Himmelen, at vi ere hans lydige Børn. „At adlyde er bedre end Offer."

Afløsning.

Følgende Brødre løses fra deres Missionsvirksomhed i Skandinavien med Tilladelse til at reise hjem:

Ældste Mouritz Mouritzsen fra at præsidere over Aalborg Konference;
Ældste N. J. Henricksen fra at præsidere over Skaane Konference;
Ældste Ole Olsen fra at arbejde i Christiania Konference;
Ældste S. C. Sorensen fra at arbejde i Aarhus Konference.

Maa Herren velsigne disse vore Brødre og bevare dem, naar de forlade disse Lande, hvor de have virket for Sandhedens Udspredelse, og maa de lykkelig naa deres Bestemmelsessteder i Efraims Dale.

Beskikkelse.

Ældste Peter T. Rundquist beskikkes til at præsidere over Skaane Konference.

Afløsning og Beskikkelse.

Ældste H. P. Hansen løses fra at arbejde i Aarhus Konference og beskikkes til at præsidere over Aalborg Konference;

Ældste A. G. Bolander løses fra at arbejde i Skaane Konference og beskikkes til at arbejde i Gøteborg Konference under denne Konferences Præsidents Bestyrelse.

C. A. Carlquist,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Konferencen i Christiania.

(Sluttet fra Side 302.)

Søndag Aften Kl. 6.

Koret sang:

„Almagts Gud, vi for Din Trone."

Bøn af Ældste Adolph M. Nielsen, hvorefter Koret sang:

„Bøn og Kjærlighed som Himmelvagter."

Konferencepræsident Israelsen var den første Taler. Han sagde: I Følge Skriftens Ord er det ikke dem, som kun raabe: Herre, Herre, der skulle indgaa til Faderens Nærhed, men dem, som gjøre efter hans Ord. Menneskene tro sig nu saa kloge, at Aabenbaring fra det Høje ikke mere er nødvendig, og de ville saaledes ikke efterleve det Budskab, Herren sender til Jorden i disse Dage formedelst sine Tjenere Profeterne. Det er absolut nødvendigt at komme i Besiddelse af den rette Tro, da Herren ikke vil anerkjende nogen anden Religion end den, han selv indstifter ved Aabenbaring. Aron var kaldt formedelst Aabenbaring fra Herren. Paa samme Maade er det nødvendigt i vore Dage, at Guds Tjenere blive kaldte formedelst Aabenbaring. Taleren

nævnede mange Eksempler paa, hvor umuligt det var, at mere end eet af de eksisterende Trossamfund kunde være det rigtige, og sagde, at Kristus indsatte i sin Menighed baade Apostle, Profeter og andre Embedsmænd; det var nodvendigt, at Saadanne vedblivende fandtes i Kirken, indtil Alle vare naaede til Enighed i Troen. Han sluttede med at sige: Dette Værk, som de Sidste-Dages Hellige arbejde for, er Herrens Værk; det vil rulle fremad og aldrig mere udryddes af Jorden, thi Herren har talet disse Ord.

Koret sang:
„Om Guds Stad man taler herligt."

Missionspræsident C. A. Carlquist var den næste Taler. Det var hans Ønske at være et Redskab i Herrens Haand til at udføre Guds Hensigter, for saa vidt Herren vilde bruge ham. Han sagde, at Enhver burde undersøge for sig selv, om han eller hun var i Besiddelse af den rette Tro; thi denne fører til evigt Liv og Ophojelse i Guds Rige, medens falsk Tro kun fører til Fordærvelse. Taleren udtalte, at dersom han ikke havde et levende Vidnesbyrd i sit Hjerte om, at „Mormonismen" var sand, og at den var den eneste Vej til Salighed, vilde han ikke befinde sig paa dette Sted som Missionær. Der er mange Religioner i Verden i Dag, der indeholde megen Sandhed; men hvis de ikke ere aldeles uforfalskede, kunne de ikke frelse Nogen. Herren taler kun Sandhed, medens Djævelen blander Sandhed med Løgn. Kristus forkastede, da han kom, alle de forskjellige Sekter og Partier, som da fandtes paa Jorden, og oprettede sin egen Kirke samt indsatte deri sine befuldmægtigede Tjenere, som skulde administrere Evangeliets Ordinanser. Formedelst Menneskenes Ugudelighed var dette Evangelium blevet borttaget fra Jorden, men Taleren bar sit Vidnesbyrd om, at Herren havde gjengivet det i vor Tid og Slægt. Sluttelig formanede han de Hellige til at være trofaste i deres Pagter med Herren og nedbad Guds Velsignelse over dem.

Koret sang til Slutning Salmen:
„O Brodre, Sostre, lad os saa."

Taksigelse af Ældste Herman Knudsen.

Mandag Form. Kl. 10
fortsattes Konferencen, eftersom det var Helligdag (2den Pintsedag).

Mødet aabnedes med, at Koret sang Salmen:
„Brodre, tor vi ihukomme."

Bøn af Ældste John A. Andersen.

Koret sang Salmen:
„Til Lammets Bryllup Jorden nu indbydes."

Ældste Nephi Andersen fremstod og udtalte, at det var nødvendigt at være ledet af den Helligaand for at kunne efterleve Guds Love, ligesom det var nødvendigt at være i Besiddelse af Præstedømmet for at kunne administrere i Herrens Ordinanser. Han beviste ved Skriftens Ord, at det var nødvendigt at henvende sig til dem, som vare i Besiddelse af Fuldmagt, for at blive indlemmet i Guds Rige i fordums Dage, og hans Vidnesbyrd var, at det Samme var nødvendigt i Nutiden.

Ældste A. Johansen fremstod derpaa og sagde, at vi forst maatte erfare, hvilke Herrens Hensigter vare med Menneskene, førend vi kunde udføre dem. Han paaviste, at det var nødvendigt i Bøn at paakalde Herren om Hjælp og Bistand, og sagde, at Gud var villig til at tildele sine Børn de Ting, som de bade om i Retfærdighed.

Koret sang til Afveksling Salmen:
„Den store, hvide Flok vi se."

Missionspræsident C. A. Carlquist

udtalte sin Glæde over de Vidnesbyrd, som vare aflagte, og omtalte Nødvendigheden af guddommelig Myndighed. Han sagde, at Gud var i Besiddelse af al Magt og al Kundskab, og han vilde ikke anerkjende nogen anden Myndighed end den, han selv havde anordnet. Gud havde selv oprettet sin Kirke og indstiftet sine Ordinanser i denne, og vi burde i Ydmyghed boje os efter hans Vilje.

Koret sang til Slutning:
„Saa sikker en Grundvold for Eder,
som tror."

Taksigelse af Præsident A. M. Israelsen.

Mandag Efterm. Kl. 2.

Koret sang Salmen: „O, min Fader, Du, som kjender," hvorefter Ældste H. A. Pedersen holdt Bon.

Salmen: „Om Guds Stad man taler herligt" blev afsungen.

Konferencepræsident Israelsen foreslog de forskjellige Missionærer i Konferencen til deres respektive Virkekredse. Alle Forslag vedtoges enstemmig.

Ældste M. O. Nash udtalte, at det var nødvendigt for Menneskene at underkaste sig den Helligaands Inspiration for at kunne forstaa deres Mission paa denne Jord; han bar sit Vidnesbyrd om Evangeliets Sandhed og var glad ved det Privilegium, han havde, at kunne gjense sit Fødeland som en Herrens Budbærer.

Koret sang:
„Zion, naar paa Dig jeg tænker."

Ældste Adolph M. Nielsen talte om Aandernes Forudtilværelse, hvorefter

Missionspræsident C. A. Carlquist til Slutning bar sit Vidnesbyrd om Sandheden af, hvad der paa denne Konference var bleven udtalt.

Konferencepræsident A. M. Israelsen følte, at vi ved denne Konference havde haft en ypperlig Tid sammen; der var givet mange Raad og Lærdomme, som vilde være til Velsignelse for os, dersom vi toge Hensyn til dem. Han takkede Alle for udvist Opmærksomhed.

Koret sang til Slutning Salmen: „Gud beskjærme Zions Rige," hvorefter Konferencen hævedes til ubestemt Tid.

Taksigelse af Missionspræsident C. A. Carlquist.

Mandag Efterm. Kl. 4¾

afholdtes et Præstedømsmøde. Præsidenterne Carlquist og Israelsen benyttede her Tiden til at give de Tilstedeværende mange gode Raad og Formaninger, som ville være dem til Gavn i Udførelsen af de Pligter, der paahvile dem.

Peter Nielsen,
Skriver.

Konferencen i Stockholm.

Konferencen i Stockholm afholdtes Lørdag og Søndag den 27de og 28de Maj 1893.

Tilstede vare følgende Ældster fra Zion: Missionspræsident C. A. Carlquist, Charles L. Olsen fra Missionskontoret, John E. Mattson og P. S. Jensen fra Goteborg Konference, Konferencepræsident August Carlson samt John A. Cederlund, Erik Erikson

John Anderson, Thomas Spongberg, John Jensen, Gustaf Lindahl, Adolph Fjellstrom, John F. Lundquist, Carl A. Lundell, David Holmgren, Christian Magnusson, Louis Soderberg, Gustaf W. Carlson, E. P. Lindquist, George W. Lindquist, Amel B. Jenson, August Malmquist, John A. Larson, A. P. Stenblom og John Anderson; desuden 6 lokale Ældster, som virke i Konferencen som Missionærer.

Lordag Aften Kl. 8.

Konferencen aabnedes med, at Koret sang en Velkomstsang, forfattet af Søster Karolina Theblom.

Bøn af Konferencepræsident August Carlson.

Koret sang Salmen Nr. 125.

Konferencepræsident August Carlson bød de Forsamlede Velkommen, hvorefter Grensforstanderne afgave deres Rapporter, af hvilke det fremgik, at Tilstanden var nogenlunde god og Udsigterne for Evangeliet ganske lovende. Præsident Carlson gav derefter en samlet Rapport over Stockholms Konference. 34 vare blevne tillagte Menigheden siden sidste Konference, og Medlemsantallet var nu 1384. Forsamlingerne vare godt besøgte baade af de Hellige og af Fremmede. Hjælpeforeningerne udførte et godt Arbejde og bidroge til at gjøre meget Godt. Det blev foreslaaet og enstemmigt vedtaget, at Sundsvalls Gren deles, og at en ny Gren organisereres under Navnet Luleå Gren, saaledes at Sundsvalls Gren indbefatter Westernorrland, Gefleborg og Jämtlands Län, og Luleå Gren indbefatter Westerbotten og Norrbottens Län.

Ældste E. P. Lindquist omtalte den Uvilje, som eksisterer blandt Menneskene i Almindelighed, til at lytte til, hvad vore Missionærer forkynde, og til at annamme Evangeliet, men dette, mente Taleren, havde for en stor Del sin Grund i de mange onde og falske Rygter, som ere udspredte angaaende os. Selv var Taleren villig til at opofre sig selv og Alt, hvad han havde, i Evangeliets Tjeneste.

Missionspræsident C. A. Carlquist udtalte sin Glæde over at samles med de Hellige til Konference i Stockholm og sin Tilfredshed med de afgivne Rapporter angaaende Tilstanden i denne Del af Herrens Vingaard. Han sagde, at det var enhver Helligs Pligt at efterleve Guds Bud og Befalinger og at gjore, hvad han formaaede, for at sprede Kundskaben om Guds Evangelium blandt sine Medmennesker.

Koret sang Salmen Nr. 118.

Taksigelse af Ældste Adolph Fjellstrøm.

Søndag Form. Kl. 10.

Mødet aabnedes med, at Koret af sang Salmen Nr. 40, hvorefter Ældste Christian Magnusson holdt Bøn; derefter sang Koret Salmen Nr. 100.

Kirkens Autoriteter i Zion, som de bleve antagne ved sidste Konference i Salt Lake City, bleve foreslaaede til Opholdelse i de Helliges Tro og Bønner; ligeledes Alfred Solomon som konstitueret Præsident over den europæiske Mission: C. A. Carlquist som Præsident over den skandinaviske Mission med Charles L. Olsen og Chas. J. Wahlquist som hans Medhjælpere i Udgivelsen af det trykte Ord; August Carlson som Præsident over Stockholms Konference; August Carlson som Forstander for Stockholms Gren med Erik Erikson som Medhjælper; John A. Cederlund som omrejsende Ældste i Konferencen; John Anderson som Forstander for Upsala Gren med Thomas Spongberg og Anton Kjellgren som

Medhjælpere; John Jensen som Forstander for Eskilstuna Gren med Gustaf Sandberg som Medhjælper; Gustaf Lindahl som Forstander for Westerås Gren med Carl Sundin som Medhjælper; Adolph Fjellstrøm som Forstander for Ørebro Gren med John F. Lundquist som Medhjælper; Carl A. Lundell som Forstander for Sundsvalls Gren med David Holmgren, Christian Magnusson og Carl A. Krantz som Medhjælpere; Louis Søderberg som Forstander for Solfvarbo Gren med Gustaf W. Carlson, John Anderson og A. W. Petterson som Medhjælpere; E. P. Lindquist som Forstander for Gottlands Gren; George W. Lindquist som Forstander for Luleå Gren med Amel B. Jenson, August Malmquist og John A. Larson som Medhjælpere, samt A. P. Stenblom til at virke i Sundsvalls og Luleå Grene. Alle Forslag vedtoges enstemmigt.

Ældste Charles L. Olsen talte derpaa til Forsamlingen. Han omtalte adskillige Principer i Evangeliet og paapegede, hvor forskjelligt mange af disse læres af de saakaldte Kristne i den religiøse Verden. Han udtalte, at den Gud, som de Sidste-Dages Hellige tro paa, er et Væsen, som baade kan se og høre, og han forstaar tilfulde sine Børns Stilling, deres Attraa og Tilbøjeligheder; i sin Naade har han til Efterlevelse for Menneskene beredt en Plan, som vil bringe dem tilbage til deres himmelske Faders Nærhed. Taleren opmuntrede sluttelig alle dem, som ikke kjendte Evangeliet, til at undersøge det, og dersom de fandt, at det stemmede overens med Bibelens og Kristi Lære, da at annamme det.

Ældste John E. Mattson sagde, at Kristi Evangelium var til Frelse for Enhver, som vilde annamme det, og at ethvert Individ, som vilde modtage dette herlige Budskab, vilde blive delagtiggjort i den Glæde, som Adlydelsen af Evangeliet bringer.

Ældste John A. Cederlund glædede sig over at være en Sandhedens Budbærer og ønskede at gjøre sit Bedste for at sprede Sandheden, hvor som helst han var kaldt til at virke. Han omtalte de forskjellige Straffedomme, der vilde ramme dem, som forkaste Evangeliet.

Koret sang til Slutning Salmen Nr. 118.

Taksigelse af Ældste Gustaf W. Carlson.

Søndag Efterm. Kl. 2.

Koret sang Salmen Nr. 109, og Ældste John Jensen opsendte Aabningsbønnen, hvorefter Salmen Nr. 42 blev afsungen.

Ældste Louis Søderberg var den første Taler. Han henthdede til det Eksempel, Jesus havde givet ved at lade sig døbe, og til Guds Anerkjendelse af denne Handling ved at sende den Helligaand ned over ham lige efter, at han var døbt. Han omtalte Organisationen og Embedsmændene, som vare nødvendige i Kristi Kirke, samt bar sit Vidnesbyrd om, at Herren havde oprettet sin Kirke paa Jorden i disse sidste Dage ved Profeten Joseph Smith.

Missionspræsident C. A. Carlquist var den næste Taler. Han citerede Heb. 5. Kap. 4. V. og talte angaaende guddommelig Myndighed. Han sagde, at vor Religion indeholdt Alt, som var nødvendigt for at lede Menneskene til Ophøjelse i Guds Rige, dersom de blot vilde annamme den og leve i Følge de Bud og Love, som Herren har givet.

Koret sang til Slutning Salmen Nr. 103.

Taksigelse af Ældste Erik Erikson.

Søndag Aften Kl. 6.

Mødet aabnedes med, at Koret sang Salmen Nr. 153. Bøn af Ældste August Malmquist, hvorefter Salmen Nr. 2 blev afsungen.

Ældsterne Gustaf Lindahl, George W. Lindquist og John Anderson talte og bar deres Vidnesbyrd om Evangeliets evige Sandheder.

Konferencepræsident August Carlson omtalte Nødvendigheden af, at vi ikke alene skulle høre Ordet, men ogsaa handle derefter. Han sagde, at vor Lære var aldeles overensstemmende med Bibelen og med det, som Jesus lærte, men alligevel forkastede Størstedelen af Menneskene den, ja som oftest uden først at undersøge den. Taleren bar sit Vidnesbyrd om, at Guds Søns Evangelium var gjengivet til Jorden i denne sidste Tid, og at Gud havde gjengivet den løsende og bindende Magt.

Missionspræsident C. A. Carlquist udtalte, at han havde følt Guds Aands Indflydelse paa disse Konferencemøder; han formanede de Hellige til at efterleve deres hellige Religion og mindede om, at paa den kommende Dag skulle vi Alle staa til Ansvar for, hvorledes vi have anvendt vor Tid og vore Evner her i denne Prøvestand.

Konferencepræsident Carlson takkede de Hellige for deres Opofrelser og Anstrængelser for at imødekomme Missionærerne under Konferencen og sagde, at dette var et Vidnesbyrd for Gud om deres Hengivenhed for Sandhedens Sag. Ligeledes takkede han Sangkoret for dets Bidrag til at gjøre Konferencen behagelig.

Efter at Koret havde sunget Salmen Nr. 168, hævedes Konferencen til ubestemt Tid.

Mandag Form. Kl. 10 afholdtes et Præstedomsmøde, hvor Missionspræsident C. A. Carlquist, Ældste Charles L. Olsen og Konferencepræsident August Carlson talte. Samme Dags Aften Kl. 8 afholdtes en Forsamling for de Hellige, hvor Ældsterne Christian Magnusson og Carl A. Lundell samt Missionspræsident C. A. Carlquist benyttede Tiden til at give mange gode Raad og Formaninger angaaende de Pligter, som paahvile de Sidste-Dages Hellige.

Carl E. Norrmann,
Skriver.

Luften som Livskilde.

Fordampning.

Foruden Ilt, Kvælstof og Kulsyre, der allerede ere omtalte, indeholder Luften ogsaa Vanddampe, fremkaldte ved Fordampning.

Naar vi hænge Vasketøj til Tørring, forsvinder Vandet af det, saa det bliver tørt — hurtigt i Varme, langsomt i Kulde. Vaske vi Gulvet i vore Værelser, ved vi ogsaa, at det Vand, Brædderne have opsuget, eller som hist og her i en lille Fordybning har samlet sig til en Pyt, vil forsvinde med større eller mindre Hurtighed, eftersom Værelset er mere eller mindre varmt.

Stille vi en Skaal med Vand paa en kold Kakkelovn, kan Vandet holde sig længe uden kjendelig at formindskes; fyre vi derimod i Ovnen, saa den bliver dygtig varm, forsvinder Vandet i Løbet af nogle faa Timer, vi kunne ikke længere se eller føle det, vi kunne maaske ikke en

Gang mærke, der er foregaaet nogen Forandring med Luften.

Men vi kunne bringe det til Veje igjen, vi kunne faa Skaalen fyldt med det samme Vand, som den indeholdt før. Vi behøve kun at fylde nogle Flasker med iskoldt Vand, aftørre dem omhyggelig og stille dem ind i Stuen. Der vil da lidt efter lidt — hurtig, naar Luften i Stuen er varm, langsommere, jo koldere den er — udenpaa Flaskerne sætte sig Dug, som efterhaanden samler sig til store Draaber ved Flaskernes Fod; dem kunne vi opsamle og komme i Skaalen. Naar Flaskerne ere blevne kuldslaaede, bliver Dugdannelsen mindre stærk; saa forsyne vi paa ny Flaskerne med iskoldt Vand, indvinde flere Draaber og faa til sidst Skaalen fyldt med den gamle Beholdning.

Hvad er der nu foregaaet med Vandet? Hvorledes kunde det forsvinde fra Skaalen?

Det forandrede Skikkelse og gjorde sig usynligt!

Fra sin flydende Tilstand gik det over til at blive luftformigt, gjennemsigtigt, farveløst som Atmosfæren og blandede sig med den. Med andre Ord: det blev til Damp, og Overgangen fra flydende til luftformig Tilstand kalde vi F o r d a m p n i n g. Damp er altsaa Vand i Luftform. En underlig Forandring, men dog ikke mere forunderlig end den, Frosten frembringer, naar den forvandler det bløde, rindende Vand til flinthaard og flintfast Is.

I daglig Tale kalder man den hvide, skylignende Em, der staar op af kogende Vand og f. Eks. er godt kjendt fra Lokomotiverne, for Damp. Em er ikke Damp, men en Form, denne antager under den begyndende Afkjøling, og som danner Overgangen til den flydende Tilstand.

Varme forvandler altsaa Vand til Damp, og denne forvandles igjen ved Afkjøling til Vand. Naar dette fra sin usynlige Luftform gaar over til at blive synlig, siger man, at Dampen er f o r t æ t t e t.

Der er altid Damp i Luften, om denne end synes aldrig saa tør. Hver en Taageplet, hver en lille Sky, der svæver i Atmosfæren, hver en Regndraabe, hvert et Snefnog, hvert et Hagelkorn, der falder til Jorden, og hver en lille tindrende Dugperle bærer Vidnesbyrd herom.

Thi hvad der i det Smaa foregaar med Vasketøjet, det vaade Gulv og Skaalen paa Kakkelovnen, det foregaar i det Store ude i Naturen. Vandet undviger i usynlig Skikkelse, altsaa som Damp, fra Overfladen af hver en Vandbeholder, lige fra det mægtigste Verdenshav til den mindste Vandpyt.

I et afgrænset Rum kan man indtvinge hvilken som helst Mængde atmosfærisk Luft. Denne bliver naturligvis tættere og dens Tryk mod de omsluttende Vægge stærkere, jo mere der indpresses i Rummet, men anden Forandring foregaar der heller ikke med den.

Anderledes med Vanddampene. Et bestemt Rumfang Luft kan ved en vis Temperatur kun optage en bestemt Vandmængde i Dampform. Grænsen er aldeles fast og retter sig nøje efter Varmegraden. Jo varmere Luften er, des mere Vanddamp har den Plads for; jo koldere den er, des mindre kan den rumme, og saa snart Grænsen er naaet, vil den Vanddamp, der yderligere indpresses i Luftrummet, straks fortættes.

Vi gjøre i det daglige Liv tidt nok Brug af denne Erfaring. Naar vi saaledes om Vinteren ville have Vasketøjet hurtig tørret, ophænge vi det i et

varmt Værelse. Vi vide ogsaa, at et nyvasket Gulv kan henstaa fugtigt et Døgn eller mere i et koldt Værelse, men fyre vi i Kakkelovnen, tørres det hurtig, og hurtigere, jo stærkere Varmen er. Med andre Ord: en vaad Gjenstand tørres hurtigere i Varme end i Kulde. Men at Gjenstanden tørres, vil jo netop sige, at det Vand, den indeholder, bliver til Damp, antager Luftform, og naar dette foregaar hurtigere i Varme end i Kulde, er Aarsagen altsaa den, at varm Luft kan optage mere Vand i Dampform end kold.

Naar Luften har modtaget hele det Kvantum Fugtighed, som den efter sin Varmegrad formaar, siger man, at den er „mættet" med Fugtighed, og saa hører al yderligere Fordampning op. Omvendt er Fordampningen meget livlig, naar Luften er langt fra at være mættet, naar den er, hvad man i daglig Tale kalder „tør."

Men Luften kan synes tør, skjøndt der er megen Fugtighed i den, og omvendt kan den synes fugtig, skjøndt den kun indeholder en ringe Mængde Vanddamp. Den Fornemmelse, vi have af, at Luften er tør, fortæller os intet om, hvor stor eller ringe Fugtighedsmængde den indeholder, den beviser os kun, at der langt fra er saa meget Vand i Luften, som der kunde være, og at denne altsaa er langt fra sit Mætningspunkt.

(Fortsættes.)

Dødsfald.

Elias Christensen, født i Aalborg, Danmark, den 6te Januar 1842, afgik ved Døden i Salt Lake City, Utah, den 30te Maj 1893 efter mange Aars tiltagende Svaghed.

Afdøde emigrerede til Amerika i 1866.

John Anderson, født paa Falster i Danmark den 24de Februar 1830, afgik ved Døden i Fillmore, Utah, den 13de Maj 1893 af Vattersot.

Den Afdøde annammede Evangeliet i 1853 og emigrerede til Utah i 1862.

„Amatør-Fotografen," Lille Kongensgade 22, Kjøbenhavn, har tilsendt os et Par meget nette Fotografier af Templet i Salt Lake City, for hvilke vi takke. — Red.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af C. A. Carlquist, Sankt Pauls Gade 14, 1ste Sal.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).